

**עין משפט**
**גזר מצוה**

## ב:

**חֲזִיזִין** **לְפָרִס**. מסך לפני הפתח ומקבל טומאה הוא כדאמר' סוף פרק קמא דצ"ה (דף ד': ושם) מפני מה אמרו וילון טמא: **חֲזִיזִין** לְנוֹיֵיתָא. פ"י בקונטרס לכסות צהן גיגית שעושין צה שצר ואי אפשר לומר כן דשעס וגמי לא מקבלי טומאה אלא מתורת כלי עץ דאיתקש לשך ובמסכת כלים פ"ו [מ"ח] תנן גבי כלי עור וכלי עץ זה הכלל העשוי למיק טמא ולמיפוי טהור ותנן גמי פכ"ו [מ"ו] במס' כלים עור שעשאו חיפוי לכלים טהור דהא דפליגי התם למשקולת טמא ורבי יוסי מטהר משום דהעשוי לכסות משקולת פעמים שמקבלין זו דבר ור' יוסי מטהר משום דעיקרו לבסוי ונריך לומר הכא שעושין לקבל צנחנות פרק נערה (דף נ':) זיל הכ ליה מתמרי דעל צודיא וא"ת אס כן מקבלת טומאה מדרבנן דדף של נחתומין פרק המוכר את הבית (ב"ב דף סו.) והלאך מסככין צה יש לומר דההיא דלית ליה גרנפא היא העשויה לקבל תמרים והך מוקמינן צדלית ליה גרנפא דההיא ודאי עשויה לסיכוך וטהורה:

### הדרן עלך סוכה

**ה'ישן** תחת המטה בסוכה לא יצא ידי חובתו. בגמרא מוקי לה שמואל גצוזה עשרה דפחות מכאן לא חשיב אהל להפסיק ומצינן למימר דשמואל לטעמיה דמכשר צפרק קמא (דף י.) תחתונה כשאין צעליונה עשרה אכל לאינך אמוראי דפסלי משום דעליונה חשיבא אהל אע"פ שאינה גצוזה י' הוא הדין דחשיב אהל להפסיק ושמוא מטה שאני כדלמר בגמרא דהויא לה מטה אהל עראי הלכך כולחו מודו דצפחות מעשרה לאו כלום היא: **רֵאִיתֶם טְבִי עֲבָדִי** שהוא תלמיד חכם. עזר כשר היה כדאימא צפרק שני דצרכות (דף טו:) וצירושלמי תני שהיה מניח תפילין ולא מיחו צידו חכמים ופרין מחלפא שיטמי' דרבן גמליאל דהא הכא גבי סוכה מיחו צידו חכמים מליצב צסוכה שהי היה ישן תחת המטה ומשני שהיה עושה כן שלא לדחוק את חכמים שהיו יושנים צסוכה ופרין אי שלא לדחוק את חכמים היה לשמוע דצרי חכמים: **תַּנְּנָן הַתָּם**. צאהלות פ"ג [מ"ו] אהל חור שחררוהו מים ארישא קאי דאיירי צצבי שהוא קמור תחת הבית וקמ"ל אע"פ שנעשה ע"י מים או שרצים יליף

## סוכה פרק ראשון סוכה

**שָׁהָן טְמֵאוֹת**. אף מדרס דמיוחדות לשכיבה הן ולא לתשמיש אחר: **וּעַל שֵׁל טַבְרִיא**. קשות הן ואין לך אדם שוכב עליהן: **כִּיּוֹן דְּלוּכָא דִּיסִיד עֲלֵיהוּ**. אין רוצ בני אדם רגילין לייחדן לכך: **דמקרי ויסיב**. ומייחדן לכך: **והפניא**. לעיל: **וּכֵן הִיָּה ר' דוסא אומר דצבריו**. של

ר' יוסי דזו וזו מסככין צה אלמא לאו כלי הוא לקבל טומאה: **גרנפא**. כעין שפה צצדי גצוה מעט לקבל מה שנותנין צה ועשויה לתשמיש לתת פירות על גצה: **דלית ציה גרנפא**. אפילו כלי לא הויא דלסכך על גבי אהלים עשויה: **שעס**. פוויי"ל מין שיפה: **של שק**. מנוזה של עוים: **של ספירא**. ממה שמסתפר מנזאר הסוס ומוצנז: **מעטמאין טמא מת**. ולא מדרס דכלי הן ולא לישיבה: **צשלמא למאן דאמר**. חוללות היינו מוצלי איכא למימר צכל הני דכי לא עבידן לשכיבה כלי הם לתשמיש אחר: **של שעס ושל גמי**. אף על פי שאין נארגים היטב ויש הפרש צין צית ניר לצית ניר: **ראויין הן לננסא דפירי**. פירות גסין שאין יוצאין דרך נקצ קטן: **של שק ושל ספירא**. שנארגים יפה: **חוו לגולקי ולני**. כלים כעין שקין שנותנין צהן קטניות ופירות דקין: **אלא למאן דאמר מחללות ממש**. שהן פשוטין ואין להן צית קיצול: **צשלמא של שק ושל ספירא**. לר' דוסא אע"ג דלאו לשכיבה עבידי: **חוו לפרסי ונפוטא**.

לילון כנגד הפתח כדמתרגס מסך הפתח (שמות לה) פרסא דתרעא: **נפוטא**. לפנות צהן הקמח כמות שהן נותנין עליו קמח וכופלין אותו וקושרין צראש הכפל כעין ציטיי"ל שלנו: **למאי חויין**. אליצא דרבי דוסא דאמר לאו לשכיבה עבידן אמאי טמאות שום טומאה: **לנוייסא**. לכסות צהן גיגית שעושין צהן שצר: **חנייה**. צן אחי רבי יהושע: **כשירדסי לגולה**. כשירד לגולה לעצב שנה צדאמריין צצרכות צהרואה (דף סג.) **צודיא**. מחללת: **מסכרים**. דסתמא לסיכוך ואינה כלי לתשמיש: קיר. הוא גרנפא:

### הדרן עלך סוכה

**ה'ישן**. לא יא. דאהל מפסיק צינו לסוכה ועיקר ישיבת הסוכה אכילה שמה ושינה: **נוהגין היינו כו'**. טעמא מפרש צגמרא' דלא אחי אהל עראי ומצטל אהל קצע: **מעשה צטצי עצדו**. ועצדים פטורין מן הסוכה דמנזות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות וכל שהאשה חייבת עצד גמי חייב כדאמר' צחגיגה (דף ד:) **ולפי דרכיו למדנו**. כלומר אע"פ שלא אמר לנו לשם לימוד אלא

לשיחת חולין צעלמא שהיה משתצח צעצדו לצדיחותא צעלמא למדנו ע"פ דרך צדיחותו שהישן תחת המטה לא יא ידי חובתו: **גב' סנן הסס**. צאהלות קא חשיב את המציאין טומאה: **שחררוהו המים**. כגון צשפה גצוזה על הנהר והמים חוטטין מתחתיה ונכנסין ועושין נקצ ארוך: **או שרצים**. כגון חולדות <sup>(א)</sup> ואישות: **או שאכלסו מלחם**. שהארץ מליחה ומתצקעת מאליה: **וכן מדבך אצנים**. גדולות הערובות זו על זו ופעמים שהאחת קדורה על גבי השנים והתחתונות שוכנות זו אלל זו ומפרידות' זו מזו ויש שם אהל טפח: **וכן סואר של קורות**. אף הן קורות הערובות על גבי קרקע זו על גב זו ועומדות לצנין ויש שם הרצה נקצים צייניהם ויש צהן אהל. כל אלו אס כוית מת צתוך אהאל צראשו אחד וכלים צראשו שני נטמאו צאהל המת: צידי אדם. מתכוין לעשותו אהל: **אינו אהל**. לטומאה: אהל

#### מסורת הש"ס

(א) [פ"י כמו נפה וכברה ערוך], (ב) לעיל י:, (ג) לעיל י:, (ד) [לעיל י:], (ה) אהלות פ"ג מ"ו, (ו) [למקח כה:], (ז) כס"א: ומפורדות,

#### הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה או שרצים כגון חולדות ואישות היא תנשמת בלא עינים.

הס"ד:

#### לעוי רש"י

פווי"ל, סוג של קנה סוף.

בוויי"ל (בוודיט"ל), כברה, נפה.

#### מוסף רש"י

שהיינו ישינים תחת המטה. דמטה לגבי סוכה אהל ארעי הוא, שמקלין אותה ממקום למקום (לעיל יא.).

רבינו חננאל (המשיך) וכשבאתי כו'. רב חסדא אמר והוא דלית לה [גרנפא], וכן הלכה. ירושלמי רבה בר בר חנה בשם ר' יוחנן במחצלות אושא שנו. אמר ר' אליעזר תסם מחצלות אושא טמאים עד שיפשוט אהלים, תסם מחצלות טבריא טהורות עד שיפשוט לשכיבה. רבנן הורו באלו שעל פתח החניות שטהורות. הורי ר' אבא, ארוגה טמאה. מהו לסכך בה, מחלוקת ר' אליעזר וחכמים. ר' יצחק ב' אליעזר הורי מדוחק להחיר ראשי מעדנים ולסכך בהן, תנינן וכן המהיר ראשי מעדנים טהורות (ותמר) [נאת אמר]. הכן.

הדרן עלך סוכה שהיא גבוהה

הישן תחת המיטה לא יצא ידי חובתו. תרגמה שמואל במיטה עשרה נעשה אהל והישן בה אינו ישן בסוכה. תנן התם באהילות פ"ג טפח על טפח על רום טפח מרובע מביא את הטומאה כו', עד אחד חור שחררוהו מים (או) [פ"י] שנקבחהו מים, או שרצים, או אכלת[נן] מלחת [פ"י] ארין מליחה, וכן מדבג של אבנים, וכן צבר של קורות [פ"י קורות] צבורות זו על זו. ר' יהודה אומר כל שאינו בידי אדם אינו אהל, ומודה בשקיפין ובסלעין. מאי טעמא דר' יהודה,